

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 46.

14de november 1897.

23de aarg.

Tvillingen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfrud. 3 paffer til en adresse paa over 5 eksplr. leveres bet for 40 cents; og over 25 eksplr. for 35 cents. Til Norge koster bet 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Georg, den lille guldgraver.

(Fortsættelse.)

han holdt sig tæt efter gutten og havde bue og pil færdig, om det skulde behøves.

Men indianeren fik snart agtelse for Georgs dygtighed som jæger. Forsigtig benyttede han hvert træ, hver busk, hver sten, bag hvilken han kunde skjule sig, mens han nærmede sig elgen. Samtidig forspjante han ikke det vigtigste af alt, nemlig at se sig for paa marken, saa ikke hans fod ved uforsigtighed skulde komme til at knække en eller anden tør kvist; en saadan lyd er nok til i skoven at vække vildtets opmærksomhed og skræmmer ofte mere end høie skrig eller raab.

Indianeren fulgte saa lydløst efter, at Georg først opdagede ham, da han engang tilfældigvis saa sig om; rødhuden nikkede blot venlig til gutten, forspjete over at se, hvor udmerket han sneg sig frem.

Paa denne maade havde de to jægere nærmet sig elgen paa omtrent hundrede skridts afstand. Dyret gik og spiste af det saftige græs og var kommet frem paa en mere aaben plads uden at have merket sine fiender. Det var ikke længere muligt for disse at snige sig længere; thi netop paa dette sted aabnede skoven sig. Men Georg var nær nok, og idet elgen hævede hovedet og begyndte at se sig om i den modsatte retning af dem, hævede han sin børse, støttede den mod nærmeste træstamme, tog godt sigte og — gav fyr.

5te Kapitel.

Mødte med den gamle amerikaner.

Den unge skytter kunde høre, at fuglen rammede. Og i næste øieblik saa han det store dyr sætte affed i vild flugt ned igennem bakken. Indianeren fulgte elgen med øinene, saa længe han kunde, og begyndte derpaa at danse og

hoppe, skrig og juble, saa det kunde høres lang vej.

Georg vendte sig forbauset mod ham og rystede leende paa hovedet over hans galstaber. Han var ikke i tvil om, at han havde truffet elgen, men nu maatte han saa fat i hunden for at forfølge det saarede dyr.

Han slap at søge længe efter den; thi hvor lydlig den ellers pleiede at være, saa havde den dog denne gang bobet sig efter sin herre, enten det var den vildes skrig, som havde bragt den til skyndsomt at forlade sin plads, eller hvad det nu var. Den saa forøvrigt en smule skamfuld ud, da den nærmede sig med logrende hale og med Georgs lue i munden. Den stansede paa en tyve skridts afstand, ligesom om den ikke følte sig tryk for, hvilken modtagelse den vilde faa.

Georg var altfor fornøjet til, at han kunde tænke paa at stjende paa hunden. Han var saa optaget af jagten, at han i dette øieblik rent havde glemt, hvad der havde bragt ham ud paa denne vandring. Han rev luen fra hunden og skyndte sig sammen med indianeren hen til det sted, hvor elgen havde staaet, da han skjød. De fandt en del blod og smaa korte haarbotter; alt tydede paa at dyret var alvorlig saaret. Hektor sprang i en ring om stedet og havde snart fundet sporet af det flygtende vildt.

Georg havde lært, at man i et tilfælde som dette ikke straks skulde forfølge et saaret dyr. Hvis man for snart satte efter det, havde det ofte kræfter nok til atter at reise sig og flygte videre. Men lod man det faa lidt ro, blev det lettere liggende og døde der, hvor det først havde lagt sig ned.

Georg var imidlertid altfor ivrig til at vente, og Hektor var desuden en saa udmerket hund, at han i værste fald kunde stole paa den. Hvis elgsdyret virkelig skulde reise sig igen, mente han, at hunden snart vilde indhente det.

De behøvede ikke at søge længe. De havde ikke fulgt efter Hektor mere end knapt to hundrede skridt ned igennem bakkerne, da hunden med engang dreiede af til siden ind mellem nogle buske, hvor den blev staaende og gjø til tegn paa, at den havde fundet vildtet. Men før Georg havde kunnet springe hen til den, traadte pludselig en gammel mand frem bag et stort furutræ og blev staaende og betragte den unge gut med alt andet end venlige blikke.

Han var klædt som saa mange amerikanske jægere. Vesteparten af hans dragt var gjort

af skind; paa hovedet havde han en skindblue og i haanden en lang børste. Det var omtrent en ti skridt fra det døde dyr, at de to jægere til sin største overraskelse blev stillet ansigt til ansigt med denne mand.

„Maa! — Hvor kommer du fra, din lille slyngel? Er det dig, som har skudt elgen? Er det mening i at plukke bort for næsen paa en gammel jæger et vildt, som han mindst en time har været paa spor efter? He?“

„Kunde jeg vide, at de var paa spor efter den?“ svarte Georg, som ikke syntes om denne alt andet end venlige tiltale. „Jeg kom dyret paa skudhold og maa vel have ligesaa stor ret til det som noget andet. — Men jeg skal gjerne dele med Dem, om De da er tilfreds“, tilføjede han venlig. „Eller rettere sagt, De kan gjerne tage hele dyret, naar De bare vil lade os faa et stykke at spise.“

„Dele — tage hele dyret!“ brummede den gamle. „Erst J kanste, at jeg trænger at vides en saadan naade? Det vildt, jeg vil have, kan jeg selv skyde. — Men hvorledes gaar det til, at du er alene her sammen med denne rødhud, maa jeg spørge? Er ikke tør bag ørene endnu og vil alligevel rende alene om i skoven!“

Georg sølte den haan, som laa i disse ord. Men før han kunde svare, gik hans indianer ledsager hen til den gamle, greb hans haand, rystede den hjertelig trods de sure miner og begyndte at fortælle en lang historie paa sit eget sprog.

Den gamle syntes blot halvt at høre paa ham og betragtede fremdeles gutten med en alt andet end venlig mine. Dog maatte han forstaa, hvad den vilde sagde; thi han afbrød ham ikke med et eneste ord, og først da denne havde sagt, hvad han vilde, vendte han sig til Georg.

„Hvad er dette for en historie?“ sagde han. „Hvem er det, som sidder oppe i bjergene? Og hvorfor løber du om i landet og leder efter hvide istedenfor at sidde paa skolen, som du heller kunde trænge? Jeg kan ikke blive flog paa, hvad det er han prøvler om!“

Der lagde sig med engang som en tung sten paa Georgs hjerte. Han havde i glæden over den heldige jagt aldeles glemt sine stafsars forældre. Hurtig og i faa ord fortalte han den gamle, hvad der havde ført ham did, hvorledes han nede i dalen forgjæves havde bønfaaldt sine landsmænd om hjælp og derpaa havde fulgt med indianeren — han vidste ikke selv hvorhen.

„Nu det har ogsaa rød huden sagt mig“,

brummede den gamle, „det var til mig, han vilde føre dig. Jeg var ikke langt herfra; men hvorledes jeg skal kunne hjælpe dig forstaaer jeg ikke, og heller ikke kan jeg finde nogen grund til at gjøre det. Hvad heder du?“

„Dli! — Georg Dli!“

„Dli!“ gjentog den gamle og betragtede gutten skarpt og prøvende. „Det heder mange mennesker! Hvor kommer J fra?“

„Stensra!“

„Det er ogsaa et svar! Saa meget kunde jeg paa forhaand vide. Fra hvilken stat?“

„Fra Arkansas — Perry County ved Arkansas floden.“

„Og hvad heder din far? Heder han ogsaa Georg?“

„Nei — Jon. Kender De ham kanste?“

„Jeg! — Hvorledes skulde jeg kunne kende ham?“ udbrød den gamle og vendte sig bort med en mørk mine.

„Jeg“, fortalte den gamle, „har aldrig i mit liv været i Arkansas og haaber, at jeg heller ikke nogengang skal komme did. — Men lad os nu se paa elgen, som du har skudt. Siden kan vi tale om det andet. Din far vil for haabentlig hjælpe sig selv paa en eller anden maade; thi jeg kan neppe tænke, at der her i landet er nogen, som er dum nok til at laane ham offer. Jeg for min del eier heldigvis ingen saadanne.“

„Eier De ikke en eneste offer?“ udbrød Georg forstrækket.

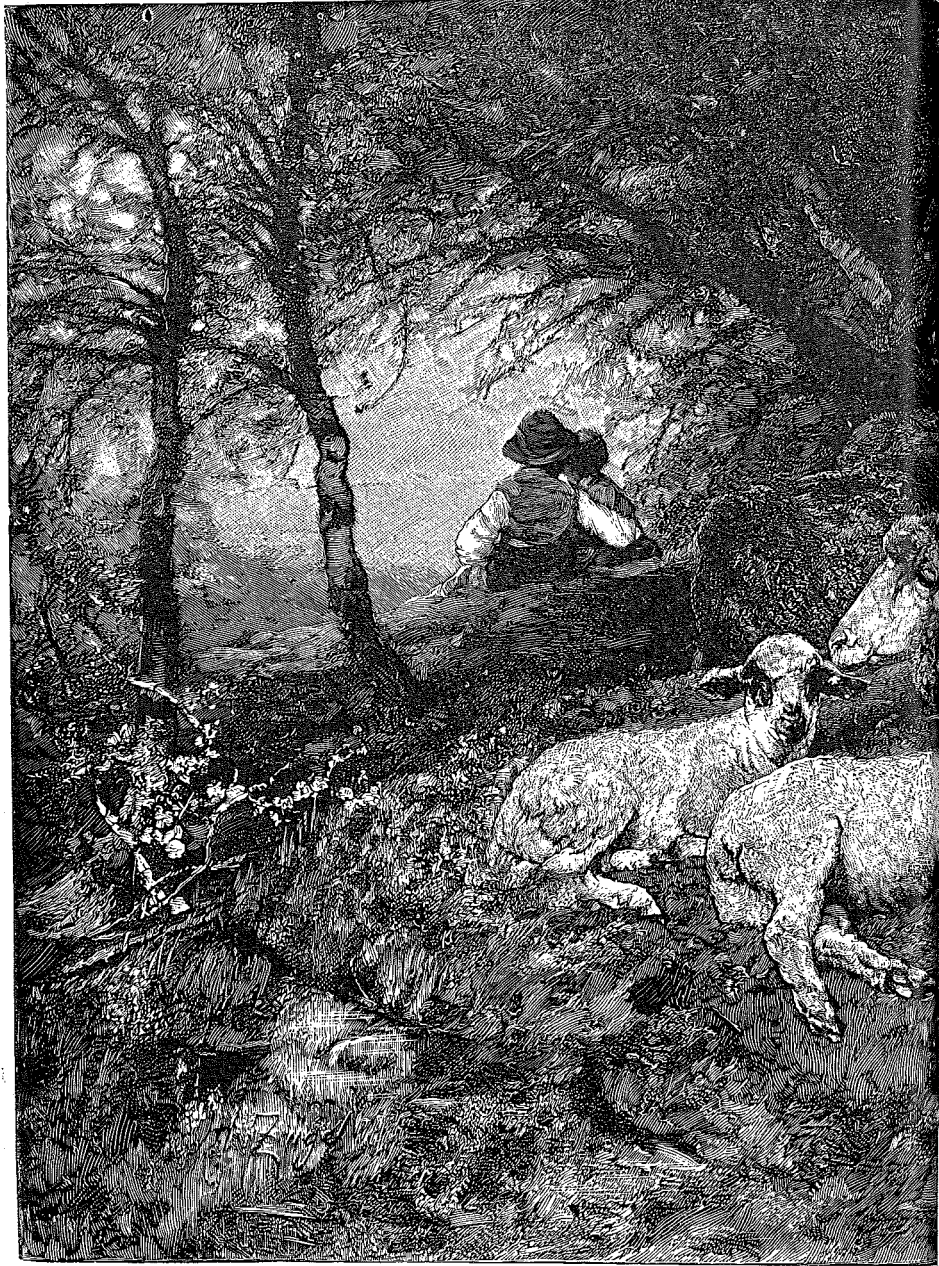
„Hvad skulde jeg med offer?“ brummede den gamle. „Jeg bor alene her i skovene og klarer mig saa inderlig vel uden at have noget menneske i nærheden og endnu mindre noget kvæg. — Men se, det er jo en prægtig elg, du har skudt!“

Mens den gamle talte havde han nærmet sig til det skudte dyr, ved hvilket Hektor stod og holdt vagt. Den fremmede vilde uden videre gribe fat i elgens horn; men da styrkede Hektor ind paa ham og stillede sig mellem ham og vildtet, knurrende og visende tænder.

„Dit stygge dyr!“ skreg den gamle, der just ikke var kommet i noget bedre lune ved hundens angreb. „Det manglede blot, at jeg skulde lade en saadan fjorter af en hund rive klæberne af mig! Saa hunden din væk! Hører du ikke gut?“

„Kom her, Hektor! — Fy skam dig! — Ser du ikke, at det er en ven?“

„Ja rigtig en god ven!“ brummede amerikaneren i en spottende tone med et mistroisk blik til hunden. „Som hund og kat kanste? Men det er en stor elg. Havde vi den der-

etere.

ne, hvor guldgraverne bor, var den værd en pen sum penge. Her lønner det sig ikke engang at bringe den væk."

Det var virkelig en prægtig elg med store horn og af størrelse som en påsjelig hest. Alle tre maatte tage i før at faa velket den, saa de kunde se, hvor fuglen havde truffet.

"Om — fuglen sidder godt", sagde den gamle, da han opdagede et lidet saar bag dyrets skulderblad. Og det maa være en god børsje, du har; ellers vilde det sterke dyr have kunnet løbe langt med den lille fugle i sig. Du har vist truffet den lige i hjertet — sandsynligvis rent et slumpestud!"

"Nei, det er intet slumpestud", svarte Georg krænk, "jeg er vant til at træffe der, hvor jeg sigter."

"Oho!" udbrød den gamle med en haanende latter. "Er formodentlig en vældig jæger allerede! Ja se bare: Det er en hel halv time, siden han har affyret sit gevær og har ikke engang ladet igjen!"

Georg blev rød i ansigtet. Den gamle mand med den hæslige latter havde fuldstændig ret. I sin første glæde over det heldige stud havde han aldeles glemt straks igjen at lade geværet. Stamfuld traaf han ladstokken ud og gjorde det nu.

Mens han holdt paa hermed, begyndte den gamle og indianeren at skjære op dyret. Da de var færdig hermed, blev heller ikke hunden glemt; den fik et stort stykke kjød, som den graadig slugte i sig. Derpaa star den gamle, uden at tage det mindste hensyn til skindet, af det ene baglaar, som han gav indianeren at bære, og tog saa selv et par gode kjødstykker samt leveren, greb sit gevær og sagde til Georg:

"Kom nu, saa vil vi først gaa hjem til mig og faa os lidt mad; jeg kan umulig lade eder gaa videre med sultne maver. Senere kan du forsyne dig med saa meget af kjødet, som du vil. Resten tager jeg."

"Findes der da ingen anden hvide i nærheden?" spurgte Georg med tungt hjerte. "Er der ikke et eneste menneske, som kan bringe mine stoffars forældre hjælp?"

"Ikke det jeg ved om!" svarte den gamle tørt; "dog derom kan vi snakke, naar vi er komne hjem til mig."

Uden at vente paa guttens svar, vekslede han nogle ord med indianeren, fastede hørseren over skulderen og vandrede rasht nedover.

Georg vidste ikke, hvad han skulde tænke om den gamle. Han havde intet andet valg end at følge ham. Han var ogsaa sulten efter

den lange march, og hvis de her skulde tænke op varme, vilde ogsaa det tage tid. — Men hvad saa? — Havde ikke den gamle paa sin tørre maade sagt, at han ikke vilde hjælpe? — Og dog havde gutten en følelse af, at manden ikke var saa ilde, som man kunde mene af hans ord.

Optaget med tanken herpaa vandrede gutten affted bag den underlige fremmede. De gik rasht nedover, og inden meget lang tid fik han paa afstand sig paa en liden bjelkehytte. Hvad der imidlertid glædede ham mere var synet af en liden brun hest i nærheden af huset og ogsaa et andet dyr, som han paa afstand tog for et søl, men som snart viste sig at være et æsel. Begge dyr græssede paa en bakke udenfor huset og kom straks hen til sin herre, da han loftede paa dem.

Huset havde ikke nogen dør. Der var blot skjævet et par stænger for indgangen, formodentlig for at hindre hesten og æselet fra at benytte sin herres fravær til at aflægge et besøg derinde. Æselerne vil især gjerne snige sig ind, hvor de kan, og stjæler alt spiseligt, som de kan faa fat i.

Det saa tomt ud i den lille bygning, som de tre vandrere nu traadte ind i. Ved første blik skulde man næsten kunne tro, at den ikke var beboet. I en krog laa et par uldtepper sammenrullet og et par røde hjorteskind; formodentlig havde husets eier her sit hvilested. Paa storstenen stod en stegepande, et blikspand og en slags kaffetjebel, og i det andet hjørne hang paa væggen en stor spansk pakkedel og et par smaa sække, hvoraf den ene syntes at være fuld af mel. Dette var hele husets bohavn. Gverken noget bord eller stol fandtes her mere end i de indianiske hytter.

Den gamle hang det medbragte kjød ved siden af ildstedet, hentede lidt tør ved, karrede i nogle endnu ulmende gløder, lod indianeren hente vand i blikspandet, og det varede ikke længe, før maden var færdig. Georg maatte beundre den rasshed, men tillige ro, hvormed deres vert ordnede alt. Han talte ikke et ord, mens han holdt paa med maden, og først da kaffen var kogt, kjødet stegt og en slags melkager færdige, tog han alt med sig udenfor hytten og bad de andre om at følge med for at faa sig lidt mad.

En træstamme tjente som bord. De lagde sig alle tre paa marken omkring denne, tog sine jagtknive og var snart ivrig isfærd med det velmagende maaltid. (Fortf.)

Den fattige kludesamler.

In prest besøgte en dag en gammel kludesamler, som var ved at dø. Han laa i et usjelt tagkammer; fra tid til anden kom naboerne for at hjælpe ham med et eller andet, men størstedelen af tiden var han helt ene med en stakkars hund, der var skrækindjagende mager.

Da presten medlidende saa paa det stakkars dyr, sagde kludesamleren til ham:

„Den er maaste ikke smuk; men jeg har aldrig hørt om noget saa smukt som dette stakkars dyrs opførsel. Jeg skal fortælle Dem, hvordan det forholder sig, saa kan De selv dømme.

Jeg har haft den, fra den var ganske liten; jeg tog den, da den straks efter fødselen skulde druknes, og jeg har dresseret den, saa godt jeg kunde. Jeg delte alt med den; naar jeg havde noget, fik den altid det halve; naar jeg intet havde, gif den rundt i gaderne og søgte om affald, og den klagede ikke. Men saa blev der lagt skat paa hundene; den kunde jeg ikke betale, og da jeg ikke vilde have, at min gode hund skulde saa en herre, som var ond ved den, prøvede jeg at jage den bort. Men det var ingen nytte til; den kom stadig tilbage til mig. Saa tænkte jeg at det var bedst at drukne den. Jeg førte den ned til floden. Man skulde have troet, at den forstod min hensigt, for den, som altid fulgte mig saa villigt, vilde ikke gaa et skridt den dag, og jeg maatte med magt sløbe den med. Jeg bandt en stor sten om dens hals, og da jeg var kommet op paa broens rækverk, kastede jeg den saa langt ud, som jeg kunde. Den kom ned under vandet, men lidt efter kom den atter op paa overfladen og gav sig til at svømme ind mod bredden. Paa den maade gif det altsaa ikke. Jeg tog derfor en stor sten, som jeg vilde kaste i hovedet paa den for at bedøve den. . . . Jeg kan aldrig glemme det bebreidende blik, den tilkastede mig, da den saa, at dens herre endelig vilde dræbe den.

Naa, som jeg sagde, jeg vilde kaste en stor sten efter den; men da jeg tog tilløb, gled mine fødder, og jeg faldt selv i floden. Jeg kunde ikke svømme og vilde sikkert være druknet. En gang gif jeg tilbunds, men da jeg igjen kom op til overfladen, fik det slinke dyr med flaben sat i mine klæder og holdt mig oppe, indtil der kom nogen og hjalp mig.

Undskyld, at jeg græder, hr. pastor, men jeg kan ikke holde taarerne tilbage, naar jeg

tænker paa denne gode hund, som holdt mig oppe ved at udsætte sit eget liv for fare, — jeg, som havde gjort alt for at dræbe den.

Fra den dag indrettede jeg det saadan, at jeg først og fremst havde penge til hundeafigten; bag efter tænkte jeg først paa andre udgifter . . .

Og, hr. pastor, jeg vilde være Dem meget taknemmelig, hvis De, naar jeg er død, vilde sørge for denne gode ven . . . Nei, smuk er den ikke, men naar jeg ser paa den, tænker jeg altid paa budet om at elske sine fiender og paa ham, som ikke alene har befalet os det, men som selv har givet os et eksempel paa at gjøre det ved at bede for dem, som forfulgte ham . . . Nu kan jeg, Herren være lovet, dø rolig; thi jeg overgiver mig til ham, som sagde: „Fader, forlad dem; thi de ved ikke, hvad de gjør.“

Gavnlig beskjæmmelse.

Fra Tahiti, hovedøen af Selskabsøerne, fortæller missionær Brichard: Ved en vis leilighed spiste jeg middag ombord paa et engelsk orlogsskib sammen med dronning Pomare, tilligemed andre menneker af den kongelige familie. Et stort bord var dækket. Alle havde sat sig og alles tallerkener var snart tilstrækkelig forsynede, men ikke en eneste en af de indfødte prøvede paa at spise. Kapteinen blev meget overrasket ved dette og sagde til mig: „Mr. Brichard, jeg er bange for, at vi ikke har truffet de retter, som de indfødte liker. Jeg ser ikke en af dem forsøge paa at spise.“ Jeg svarte: „De kunde aldrig have tilberedt noget, som de indfødte vilde like bedre. Grunden hvoraf de ikke begynder at spise er den, at de er vante til at begynde med bøn.“ Før jeg fik sagt mere, sagde kapteinen lidt konfus til mig: „Undskyld, mr. Brichard. Vær saa snil at forrette bordbøn.“ Det blev gjort. Og pløbliskelig begyndte de indfødte at aflægge tydelig bevis paa, at de likte de retter, som var satte frem. — En af officererne sendte et betydningsfuldt blik og sagde: „Vi fik det idag!“ Alle ombord sølte den tilkettevisning, som de indfødte ubevist havde givet dem.

Tvillinger.

(Se billedet.)

Her er tvillinger — lige store og lige klædte. De har begyndt skolen samme dag og sidder ved siden af hinanden paa skolebænken som klassens to flinkste elever.

Men hvem kan skue ind i deres fremtid! Hvem skal komme til at leve længst af dem? Kanste en kommer til at dø i sin blomstrende ungdom og den anden kommer til at leve op i den graaende alder. Og hvilke sorg og hvilke glæder skal blive dem tildel?

Det er ikke langt et menneske kan se i saa henseende! Saaledes ogsaa, naar det gjælder dig selv, du unge læser, eller dine søstende eller venner. Lykkelig derfor hver den, som kan sige: „Jeg gaar med Jesus, hvor jeg gaar.“ — „Jeg gaar til himmelen, hvor jeg gaar.“

Netop nyttaarskvelden ja!

Han vaaren var en gjedunge kommet bort fra en gaard i fjeldbygden. De ledte efter den og de spurgte efter den; men ingen havde hverken seet eller hørt noget til gjedungen deres. Og vaaren gik, og sommeren kom, men ingen gjedunge var at se. Det var derfor rimeligt at tro, at ræven eller gaupen havde taget den. De reisste tilfæters og hjem fra sæteren igjen, da høsten kom, og havde næsten glemt gjedungen.

Men saa haendte der selve nyttaarskvelden noget, som de aldrig kom til at glemme hele sit liv. Til sin store forundring hørte manden pludselig noget, som bræked oppe i en bakke ovenfor gaarden. Han spurgte sin kone, om hun ikke havde hørt ind alle gjederne. Jo vist havde hun det. Nei, mente han, det kunde hun umulig have gjort, for nu bræked det oppe i en bakke ende op for huset.

Saa styndte de sig ned til fjøset og tælede efter. Men der var ikke en eneste gjed væk.

Dog ikke før var de komne ud af fjøsdøren, før det tog til at bræke deroppe igjen, og saa tog manden opigjennem saa fort han

kunde. Og tænke sig til, der stod gjedungen deres, som var kommen væk om vaaren!

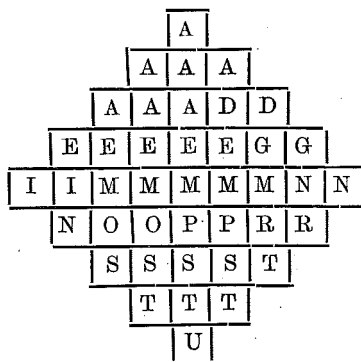
Glad var de ved at faa den igjen; den saa ikke saa mager og elendig ud endda. De fandt senere spor af den op igjennem sæterdalen; blandt andet havde den nok saa længe holdt til ved en høstak, og før den tid havde den vel streifet omkring i heiene, og efter sneen var kommet, levet af løvet i løvstakkerne og høet i høstakker og høboder. At gjeder paa den maade har kunnet leve længe ud over vinteren i heierne er haendt mere end én gang, men det rare var, at den kom tilbage af sig selv og netop selve nyttaarskvelden.

Opløsning paa gaader i nr. 44

Stjulte dyr: 1. Ren, ekorn, ko, aarhane.
2. Ulke, tiger, orm, ren.

Billedgaade: En ulv har omtrent altid halen hængende ned mellem bagbenene.

Geografisk diamantgaade.

Bogstaverne ordnes saaledes, at den lodrette og den vandrette midtlinie kommer til at lyde ens og de vandrette linier afgiver følgende geografiske navne:

1. Et tyff badested.
2. Et tyff landskab.
3. En tyff by.
4. En hollandsk by.
5. En af de nordamerikanske fristater.
6. En italiensk by.
7. En o.

De Rognes.